

Négy hónap Németországban erasmusos tanulóként

A Németországban töltött négy hónap egy kihagyhatatlan és megismételhetetlen élmény volt számomra és nagyon szerencsésnek érzem magam, hogy lehetőségem nyílt külföldön tanulni. A kint töltött idő alatt rengeteget fejlődött a nyelvtudásom, megismerhettem egy kultúrát és új barátokra tehettem szert. A város, Bamberg, ahol laktam, az UNESCO világörökség része, híres gyönyörű belvárosáról és egyéb látványosságairól. Petrával egy lakásban laktunk egy családnál közel a belvároshoz, így csak kisétáltunk az utcára és szinte minden ott volt a közelben. A család félig magyar, félig német, így a kommunikáció többnyire magyarul folyt, bár, amikor az apuka otthon volt, akkor mindenki németül beszélt. Három kisgyerek volt, egy ikerpár és egy kislány. Néha megkértek a szülők, hogy amíg távol vannak vigyázzunk rájuk, még főztünk is nekik. Egyébként is előszeretettel tartózkodtak a mi szobánkban a délutánok folyamán, még akkor is, amikor mi éppen a házinkat írtuk volna, de ennek ellenére nagyon jól kijöttünk egymással és sokat játszottunk együtt.

A haßfurti Waldorf iskola, ahol tanultam kb. 20 perces vonatóra volt Bambergtől és sok osztálytársam is azzal a vonattal járt, így a reggeleinket is együtt indítottuk. Maga az iskola a Majna partján feküdt, gyönyörű természeti környezetben, volt, hogy szünetekben lementünk a vízhez, amíg még jó idő volt. Az iskolába járó diákok száma kb. 350 körül lehetett, nem volt se túl nagy, se túl kicsi, családi hangulata volt, ahol mindenki ismer mindenkit és gyakran beszélgettek is egymással. Az újépület fából épült és hatalmasnak tűnt belülről, ahogyan a régi épület is, ahol az aula is helyet kapott egy nagy színpaddal együtt. Amikor már a reggelek is sötétek voltak, az épület hatalmas üveglakain keresztül kiszűrődtek a sárga lampion szerű lámpák fényei, mesébe illő külsőt kölcsönözve ezzel az iskolának.

Az első napomon nagyon izgultam, de hamar rájöttem, hogy erre semmi szükség nem volt, hiszen mindenki nagyon kedves és segítőkész volt, hamar összebarátkoztam az osztállyal. Kezdetben a tanulás elég nagy kihívást jelentett, mert az órákból szinte semmit nem értettem és rengeteget kellett tanulnom ahhoz, hogy a minimumot teljesíteni tudjam. Szerencsére idővel ez is megváltozott és egyre többet tudtam részt venni az órákon és a dolgozatok is könnyebben mentek már. Az első epochám biológia volt, amit elég nehéz volt követnem, ezenkívül ugyanúgy meg kellett csinálnom az összes kiselőadást, visszatekintést és dolgozatot is. Ez néha elég nagy kihívást jelentett, de ez is része volt a tanulási folyamatnak. A második legnehezebb epocha a Faust epocha volt, ahol a Faust első részét dolgoztuk fel. Ezzel még nem is lett volna gond, azonban még a németek maguk sem értették mindig az anyagot, nemhogy én. Egyébként Magyarországon ez egyetemi anyag lenne germanisztika szakon. Szerencsére a tanárnő itt sokkal elnézőbb volt velem szemben, így a saját tempómban haladhattam az epocha folyamán.

Nekem a mélypontom talán a harmadik héten lehetett, amikor már alább hagyott az izgalom mindkét fél részéről, így egy kicsit nehezebbnek éreztem a boldogulást az idegen környezetben. Aztán újra felvettem a fonalat és onnantól már minden jól alakult. Hétvégente szinte mindig csináltunk valamit a baráti társasággal, sokszor ott is aludtunk egymásnál. Tartottunk filmezős estétet, voltunk kukoricalabirintusban Halloweenkor. Itt jobban megismertem a német osztálytársaim életmódját, sokat beszélgettünk a minket érdeklő témákról, főztünk együtt, megismertem szüleiket. Petrával is utaztunk, amikor az időnk engedte, meglátogattuk a környező városokat és nevezetességeket. Időközben a nyelv is egyre jobban ment. Az elején még nem beszéltem sokat, inkább hallgattam a többieket, de aztán felbátorodtam és egyre többet és többet beszéltem. A negyedik hónap végére, ha nem is helyesen, de folyékonyan ment a német nyelv.

Novemberben meghívást kaptunk a würtzburgi waldorf iskola 12.-ik osztályától a drámájukra, ami a Mamma Mia c. musical német változata volt. Az előadás maga zseniális volt, mindenki nagyon odatette magát és a lehető legjobbat hozta ki a darabból. Nagyon jók voltak a jelmezek, a díszlet és az ének is nagyon szép volt.

Eredetileg úgy terveztük, hogy november végéig maradunk Németországban, viszont, ahogy egyre közeledett a szerződésünk lejáratának ideje, elkezdtünk azon gondolkodni, hogy szeretnénk tovább maradni, ha lehetséges. Az őszi szünet végére elhatároztuk magunkat, kérvényeztük a hosszabbítást és meg is kaptuk az engedélyt. Nekem plusz három hét volt a hosszabbításom, ami nem volt annyira sok idő, mégis úgy érzem, hogy még így is sokat adott nekem ez az időszak. Rögtön miután hosszabbítottunk, ránk tört az érzés, hogy lehet mégsem volt ez olyan jó ötlet, hiszen már nagyon régóta voltunk kint akkor és a honvágy érzése már ott lebegett a levegőben. Aztán rádöbentem, hogy ezek nekem az utolsó heteim itt és inkább élveznem kéne, mint szomorkodnom, így az utolsó hétvégén elmentünk a barátokkal korcsolyázni, karácsonyi vásárolni és még egy német röplabda meccsre is volt szerencsém eljutni, megpróbáltam kihasználni minden lehetőséget. Egyszóval az utolsó heteim fárasztóan, de nagyon jól teltek.

Az utolsó napom egy nagyon szép lezárása volt az itt tartózkodásomnak. Az osztály rendezett nekem egy búcsúztatót, ahol a tanárok és a diákok is elköszöntek tőlem. Nagyon szép volt és megható, nagyon jól esett, hogy ők is elismertek és látták, hogy mennyit dolgoztam és fejlődtem a hónapok során. Az elköszönés része már sokkal nehezebb volt, de én hiszek benne, hogy ez a búcsú nem örökre szól és még lesz lehetőségem meglátogatni őket valamikor a jövőben.

Varga Zoé, 12.-es tanuló

Fehérlőfia Waldorf Óvoda és Iskola